

Varga Domokos György : Ki vagy, VUKICS?

V u k i c s - k ó s t o l ó

A könyv- és filmborító

Rövid részletek

Varga Domokos György

Ki vagy, VUKICS?

című könyvből

*

Előszó

..."Ki vagy, Vukics?" - kérdi a könyv s a film címe. Valóban ezzel a szándékkal, ezzel a

kíváncsisággal eredtünk riportalanyunk nyomába. Ki lehet ez az ember ("ki az isten..." vagy épp "ki az ördög..."), aki fogja magát, s nekiáll egy gyökeresen - s nem csak szólamokban - új Magyarországot építeni? Honnan veszi a hitet, a mérhetetlen eltökéltséget - vagy akár önhittséget, becsvágyat -, hogy ami oly sokaknak nem sikerült, az neki sikerülhet: széles szövetségbe tömöríteni a jobbára egymásnak feszülő magyarságot? És honnan veszi a bátorságot - ha nem vakmerőséget -, hogy felforgassa egész Magyarországot, s legalulról, csöppnyi tanyáról nekieredve szembe meneteljen végeláthatatlan világerőkkel, nekiszegüljön a már minden ízükben összefonódott politikai, gazdasági és médiahatalmaknak?...

...Aki tehát végigolvassa a könyvet vagy végignézi a filmet, mondhatnám, igaz választ fog kapni a közös jövőnk szempontjából egyáltalán nem érdektelen kérdésre: Ki vagy, Vukics? Ám inkább nem mondanám. Se a könyv, se a film nem kíván többnek mutatkozni, mint ami: krónikája egy nagyszabású ember eddigi életének, jövőbeni szándékainak, s kíváncsi kutatója egy hihetetlen nagy hatású, elpusztíthatatlannak tűnő személyiségnek.

A választ azonban kinek-kinek magának kell megadnia.

Ki vagy, Vukics?...

I. MÚLTIDÉZŐ

- Szeretném, ha visszamennél időben, amilyen messzire csak tudsz. Hol vagy? Mit csinálsz?
- Tanyán vagyunk: Jászágó, Nagyhalomdűlő 407. Ott volt az első lakhelyem. És ezen a tanyán a konyhában vagyunk, én benne egy gyerekágyban; pólýában a kisebbik testvérem, én pedig könyöklök a kiságy szélén. És nem messze tőlem édesanyám a spartherten süt, méghozzá pampuskát. Fánkot.

- Visszatérve arra, hogy mi akartál lenni...

- Amire legelőször emlékszem, az az, hogy én biztos, hogy mérnök is leszek, hogy doktor is leszek, meg régész, történész, meg minden ilyesmi. Tehát be fogom bizonyítani, hogy én valami nagyon nagy leszek, amihez nagyon okosnak kell lenni, meg nagyon kell tudni, és akkor majd én megmutatom, hogyan kell ezt csinálni...

- S mikor alakulhatott ki benned az, hogy segítenél embertársaidon?

- Hát igazából sose értettem, miért van az, hogy valakik rosszak...

- Amikor arra gondoltál, hogy orvos leszel, hogy édesanyádon segíts; meg arra, hogy mások miért rosszak, s hogyan lehetne másmilyen világot teremteni - ez mennyire hatott át téged, az egész személyiségedet? Vagy most bele szeretnék valamit erőltetni, ami egyáltalán nem volt benne?

- Valahogy úgy voltak a dolgok, hogy én is szerettem volna, ha szánkón húznak, de nagyon élveztem, ha húzhatok valakit, és ő nevet ettől és jól érzi magát. És mindent megtettem azért, hogy valakik jól érezzék magukat...

II. JÖVŐIDÉZŐ

- Tehát akkor még így próbáltál meg segíteni a világon...

- Akkor még inkább saját magamon.

- A magad világán...

- Hát ami most előttem van, az egy sokkal okosabb ország, ahol sokkal okosabb emberek élnek. És az okosságuk elsősorban abból fakad, hogy rádöbbennek arra, ha nem szeretik egymást, semmire sem jutnak. Belátják azt, hogy a másik magyar ember nélkül sehova sem lehet eljutni. Nem lehetünk okosabbak, erősebbek... Ha egy birkózónak nincs edzőpartnere, nem tud több tapasztalatot összeszedni. Be kellene látni, hogy az életünk: az egy személyiségfejlődés; a közösségünk: az egy közösségfejlődés; és ha sok barátunk, sok szövetségesünk van, akkor nagyon messze juthatunk el az emberi életben. Nagyon sok értéket gyűjthetünk össze. Értékgyűjtési folyamat az emberi élet.

- Az ellenséget is szeretni kell?

- Azt tudom mondani, hogy meg kell tudni becsülni azt, amit ő a túloldalon lerak. Azt, hogy őt mennyire kell szeretni vagy mennyire nem kell, azt ő majd el fogja dönteni a cselekedetei alapján. A magyar ember a cselekedetei alapján ítéli meg a másik embert. Hogy a nagy teljes keresztényi szeretetig én eljutottam-e, az majd akkor derül ki, ha ennek a legkeményebb próbáját meg fogják tenni. Azt tudom mondani, hogy egyéni példamutatással lehet valamit elérni az életben. Tehát lehet, hogy a legkeményebb ellenséget is csak az egyéni példamutatással lehet legyőzni, fegyverrel meg erőszakkal egyáltalán nem....

III. KATONADOLOG

- Segített a családi hagyomány is?

- Segített benne, hiszen több száz év óta mindenki katona, legalább hét-tíz-húsz évet eltöltöttek a hadseregben, s hát a rokoni körben is elég sok katona volt. Gondoltam, hogy akkor én is megpróbálom, s megpróbálok ebben az irányban elindulni...

- Közbevetőleg: te a kötelező sorkatonaságot visszaállítanád?

- Úgy gondolom, hogy magyar ember, a férfiember életútjának a része az, hogy a hazáját szolgálja. Tehát hogy a hazájáért sokat tesz. És ebben az a sorkatonai intézmény, amellyel te találkozhattál, amikor - mit tudom én - egy megvadult őrmester belegyalázott benneteket a Kék Villámmal a folyosóra, az biztos, hogy nem kell. Olyan kell, ahol van kiképzés, ahol van nemzeti nevelés - nemzeti katonai hagyományokra való nevelés -, és ahol tényleg megtanulnak nagyon sok mindent. A férfivá válásnak egy fontos szertartása az, hogy katonává válik az ember. Hogy legalább egyszer találkozzon azzal a közösségi formával, amelyre, ugye, a régiek mindig azt mondták, hogy ott válsz férfivá. Sokan mondják azt nekem manapság, hogy ez most már Európában elképzelhetetlen. Hát szerintem nem elképzelhetetlen...

- Ezek szerint nem rettentett el tőle. Mármint a díszzászlóaljtól. (...)

- Hát én nagyon szerettem azt a helyet! Jó is volt ott lenni. Amikor az édesanyám meg a húgom meghalt, az ember rádöbbsen arra, hogy most már nincsenek évei... Hogy a végén se családja ne legyen, se semmije. Akkor én úgy gondoltam, hogy öt évig jó lesz. Tudni kell, hogy nekünk ott nem volt szabadnapunk, nem volt ünnepnapunk, mert az ünnepnapokon nekünk mindig díszelni kellett, fel kellett rá készülni. És amikor március 15-én, mit tudom én, az Erkel színházban, te hajnali kettőkor fejezed be, és a következő nap ugyanúgy megy tovább a munka... Persze, gyönyörűek a szabályok - tehát a Kossuth-kardok -, meg a szuronyos puskák, és a gyerekek, ahogy vonulnak... Öntudatos, fantasztikusan öntudatos katonáink voltak, gyönyörűen néztek ki, azt meg kell mondanom. Sorkatonák, s két-három hónap múltán a világ megnézhetette, hogyan mennek. Szépek, nagyon szépek voltak! Szép magyar legények voltak!

- ...most a barantánál maradnék még. A jövőt idézve mondtál erről egy érdekeset: "Leginkább a baranta népi harcművészet az, ami megmutatta, hogy nem az erőszak az, ami sikerre fog vinni". Kifejtenéd?

- A barantaoktatás adta meg nekem azt a lehetőséget, hogy mindent kipróbálhattam. Közösséget formáltam, s amilyen következtetésre jutottál, mondjuk, a magyar népi kultúrát illetően, azt a gyakorlatban egyből ki lehetett próbálni. Ezt a hadseregben nem tehetted meg. Hogy azt mondjad a szakasznak, hogy mostantól így fogunk lőni vagy így fogunk harcolni. És a barantaoktatás során tanultam meg, hogy ezt szabad. Hogy ezt meg lehet tenni. Ki lehet próbálni. Utána lehet járni a dolgoknak, hogyan működik, s hogyan nem. S ahogy ez a közösségalkotás egyre tolódott a népi irányba, egyre erőteljesebb, egyre kiforrottabb közösségeket hozott létre. S én egyre gyorsabban tanultam. Pont emiatt, mert ez a közösség biztosította nekem a tanulás lehetőségét. Nagyon közeli kapcsolatba kerültem emberekkel. Főiskolás koromban is elvégeztek egyszer egy szociometriai felmérést az osztályunkban. S ott megnézték, hogy itt egy klikk, ott egy klikk, amott egy klikk, itt vannak azok, akiket nem szeretnek a többiek, ki vannak közösítve, s egy emberhez volt bekötve mindenki.

- Ez voltál te?

- Igen. Az voltam én. Tehát nem tartoztál a klikkekhez, de te voltál az, aki azokat, akiket a többiek nem akartak, bevontad s a többiekhez hozzá kapcsolodtad. S körülbelül ezt a feladatot kezdtem ellátni egész életemben, szinte mindenhol.

- Még egy utolsó kérdés a barantához: mégis, nem úgy gondolsz erre a nagy baráti társaságra, hogy a Magyarok Szövetségének így-úgy hadserege lehet?

- Indítója volt. Indítómotorja. A Magyarok Szövetsége valójában ennek a gondolatnak a kibővítése és felgyorsítása, mert szükség van rá. A barantahad egy fontos mag tud maradni az elkövetkezőkben is. Most nagyon keveset tudtam vele foglalkozni. Meg kell mondanom, hogy legalább száz új barantacsapatot tudtam volna létrehozni eddig, ebben az évben, ha én nem a Magyarok Szövetségében dolgozom ekkora elánnal és munkával. Hiányát is érzik, hogy most nem dolgozom náluk, s igénylem is, hogy visszamenjek, mert az az igazi munka. Leginkább pedig az van bennem, hogy kisgyermekkel fogok ezután foglalkozni. Tehát hogy a három-négy-öt-hat éves gyermekekből építem fel a következő generáció csapatát. Eddig már sikerült belőlük egy magyar válogatottat összeállítani - most nemrégiben volt a három-négy éves válogatottak bemutatója, s a kínai mesterek meg voltak döbbenve, hogy mi mindent meg tudnak csinálni három-négy éves gyermekek. Tehát úgy döntöttem, hogy a kicsikkel többet kell foglalkoznom, mert eddig mindig csak a nagyok fejébe próbálta az ember töltögetni a dolgokat, de most próbálja természetesen, úgy, ahogy annak lenni kell. A gyermekem is, ugye, ennyi idős, s ez is arra biztatja az embert, hogy na, most már ezzel a generációval, a te gyermekednek a generációjával kellene foglalkozni.

- S a te gyermeked tud már például íjjal lőni.

- Azt ő már elég hamar tudta. Ostorral a füvet szeletelni másfél évesen tudta. Ezt tévés felvételek bizonyítják, tehát nem a levegőbe beszélek. Tavaly már két kézzel tudta az ostort forgatni. Aztán lett egy törés, mert ugye most, hogy nagyon sokat nem foglalkoztam vele, picit visszaesett ebben a dologban, de most megint nagy büszkeséggel mutatja, hogy hogyan megy neki. Tudni kell, hogy őt nem kellett tanítani. Tehát a gyerekeket nem kell tanítani. Ha látják, hogy te mit csinálsz, hogyan teszed, már megy. Minden mesét kívülről tud. S szerintem már most több népdalt tud fejből, mint én. S tudja, hogy itt táncolni kell tudni. S próbálgatja a lábát, próbálgatja a kezét, próbálgatja a fegyvereket, az eszközöket. Nagyokat mesél, nagyokat nevet.

Olyan, amilyennek egy gyereknek lenni kell

IV. CSALÁDBAN

- Tulajdonképpen ez egy rosszmájú kérdés volt, mert számomra egy pillanatig sem kétséges, hogy Vukics névvel is lehet valaki igaz magyar. Volt, aki ezt kétségbe vonta?

- Hát, ez sokszor szóba került, hogy a Magyarok Szövetségét egy ilyen névvel nem lehet vezetni. Vagy hogy a barantamozgalmat ilyen névvel nem lehet elindítani. Úgy látszik, hogy lehet. Az más kérdés, hogy mindannyian alkalmasak vagyunk-e arra, hogy tovább is tudjuk működtetni. Tehát elindítani dolgokat egy dolog, és más dolog működtetni, folyamatosan életben tartani őket. Vannak, akik elindító emberek tudnak lenni, ők ebben jók, ki tudják a holtpontról mozdítani a többieket, s vannak, akik a megoldásokat tudják letenni az asztalra. Mindenkinek tudnia kell a helyét egy ilyen rendszerben.

- Neked melyik a helyed?

- Azt hiszem, nekem a kimozdító ember szerepe felel meg. A kimozdító embernek kell tudnia két-három lépés után hátra állni, hogy azok, akik az elkövetkező lépések megtételére alkalmasak - akik addig a harcot, a harcos részét nem tudták megvívni -, most előtérbe kerülhessenek. S őket aztán meg kell tudni védeni, hogy a feladatukat el tudják látni...

- Ezért adta oda édesanyád a fél veséjét...

- Igen-igen. Művesekezésem, sok minden egyéb más, a vesével még kilenc évig élt és tizenkilenc éves volt, amikor meghalt. S egy évre rá édesanyám is meghalt. Nem tudják az orvosok igazából, hogy miben. Ő is valamilyen vírust kapott el. Nem tudjuk. Korábban az orvosok azt mondták, hogy allergiás. Itt is egy picit az ember felelőssége benne van. Akkor, mikor az orvoshoz elmentünk, én azt mondtam, úgy tűnik, tüdőgyulladás. A tüdőgyulladás tüneteit mutatja az édesanyám. Az orvos kegyetlenül lehordott, hogy mit képelek én magamról. Mi vagyok én? Hol végeztem? Mert ő ennyi év praktizálás után sem tudná megmondani, hogy valakinek tüdőgyulladása van, vagy sem. Heteken keresztül folyt a kezelés a legdrágább allergia gyógyszerekkel. A tüdőgyulladásra.

- Elkezelték.

- Igen-igen. S akkor is arra gondoltam, hogy Ferkó, te megint túl okos akarsz lenni. S hát nem túl okos voltam, hanem ki kellett volna állnom, sokkal keményebben. S örök hibájának tartja ilyenkor az ember, hogy nagyon megbízunk szakemberekben, akiknek viszont nem a saját édesanyjukról van szó...

V. SZÖVETSÉGBEN

- Összegyűlik-e egymillió ember? Lesz-e alkotmányozó nemzetgyűlés?

- Egemillió ember már nem fog összegyűlni. Ehhez az kellett volna, hogy az elején ne feszegessék szét se a pártok, se a - vagy amatőr, vagy jó szándékú, de rosszul cselekedő - civil csoportok azt a munkát, amelyet mi elindítottunk. Állandóan újra összerakni valamit, és újrapakolni, újraindítani folyamatokat, az nagyon-nagyon nehéz, ezt mindannyian tudjuk.

- És sokszázezren lesznek-e?

- Én azt mondom, hogy többszázezer emberrel fogunk találkozni

Kunszentmiklós-Böszötrpusztán, és tudunk adni olyan élményt az embereknek, hogy bízzanak a magyar összefogás lehetőségében. Megpróbálok a nagyon kemény elképzeléseimből egy kicsit visszább venni, hogy az emberek számára még inkább biztatóvá tudjon válni. Ezért is kell

minél hamarabb hátrébb vonulni. Kicsit túl karakán vagyok. Nehezem viselem a hazugságokat.

- Lesz új jog?

- Azt mondom, hogy lesz új jog. Kénytelen lenni. Mert ha nem lesz, akkor nem leszünk. Óriási kihívás előtt áll az ország. És ez most nem csak az, hogy melyik politikai erő fog nyerni - mert ez egyáltalán nem kihívás...

VI. SZEMBESÍTÉS

- Eljutottunk az utolsó részig: szembesítés. Fölvetnék szavakat, azt kérném tőled, hogy mint egy gyorstűzelő fegyver, úgy reagálj.

...Magyaltölgy.

- Kicsit szúrós, kicsit tüskés, eléggé időtálló dolog szokott lenni. Amúgy a 24 törzs egyike a baranta, ennek a vezetője én vagyok, s ennek a fája a magyaltölgy...

- Hűség.

- Az életben a legfontosabb dolog. Így van értelme az egésznek.

- Mindenhez és mindenkihez.

- Mindenhez és mindenkihez. Így van értelme...

- Felnézés. Kikre tudsz felnézni?

- Minden olyan magyar emberre, aki élete végéig képes volt dolgozni egy nem megbecsült munkahelyen, egy nem megbecsült szakmában, és tisztességgel fel tudta nevelni a gyermekeit. Ezek a legfontosabb emberek ebben az országban.

- Lenézés. Kiket nézel le? Kiket utálsz esetleg?

- Ugye, azt szokták mondani, hogy a legfontosabb a magyar emberben, a magyar népi kultúrkörben, hogy tudni kéne szeretni az embereket. Azért valljuk be őszintén, én is vagyok annyira gyenge, mint bárki más. Azt tudom mondani tehát, hogy az okoskodókat. Igazából az értelmisége cserben hagyta ezt a nemzetet. Vagy azért, mert tehetetlen, s a tehetetlenség bűn egy gondolkodó számára. Vagy pedig azért, mert kiszolgál valamit, ami a nemzet ellen cselekszik. Mindkettőről úgy érzem, hogy bűn, s egyik esetben sem tudom túlságosan sokra tartani a viselkedést...

- "Az igazi énje... lágy, harmóniára vágyó, érzelmes, csupa szeretetember." Ez az igazi éned?

- Azt hiszem, igen. Nagyon meg tudok nyugodni attól, hogy meg tudok etetni egy állatot. Az tökéletes életérzés számomra, amikor le kell kaszálni a fűvet. Mindig az van bennem hogy... gyerekkoromban hat-hét évesen kaptam meg az első 10-szer 10 méteres parcellát a kertben, és minden nap külön megnéztem, hogy akkor hogyan nőnek a vetemények. Hogyan nő a saláta, a borsó vagy bármi más. És nagyon örültem annak, hogy ez most az én kezemből jött ki. És azt tudom mondani, hogy a szeretetnél nagyobb dolog nincsen. Az ember szeresse a feleségét, szeresse a gyerekeit... Néhányan például azt mondják, hogy túlszeretem a fiamat, hogy nem szabadna ennyire elkényeztetni. Még a feleségem is mondja, hogy nem szabad ennyire elkényeztetni. Szerintem pedig a szeretet nem árthat. Semmilyen körülmények között. És amellett, hogy bennem is vannak hibák, meg gonoszkodok, mindig rájövök, az összes hibát egy dologgal lehet jóvátenni: ha a szeretetet rakod a helyébe. Tehát szeretni tudsz, s ebből egy

kicsit oda tudsz adni az embereknek.

- S van annyi szeretni vágyó ember Magyarországon, hogy ez a Magyarok Szövetsége végül is meg tud akkorá nőni...

- Csak ilyenek vannak. Ezt higgyétek el nekem, hogy csak ilyenek vannak. Az emberek rengeteg bűnt követtek el eddigi életükben. Mindenki szeretné egy kicsit megváltani magát. Elég volt nap mint nap ugyanazokba a hibákba, ugyanazokba a bűnökbe beleesni, ebből már tényleg elég volt. Mindenki szeretné egy kicsit a megváltás állapotát elérni. S ha erre kap egyszer lehetőséget, élni fog vele. Ezt meg kell érteni, hogy akar majd élni vele. S ennek egy lehetősége van. Az, hogy megtapasztalja: nem olyan nagy ügy. Nagyon sokat beszélünk a levegőbe a szeretetről, pedig ez egy nagyon nyilvánvaló dolog: amikor oda tudsz menni, és meg tudsz ölelni egy másik embert. S abban a pillanatban, amikor neki baja van, oda tudsz menni és tudsz rá reagálni, s akkor majd tudsz neki segíteni. Ha oda tudsz figyelni rá, hogy neki a lelkében valami nincsen igazából rendben. Igazából csak így érdemes élni. Emlékszel rá, talán te is olvastad, hogy az ausztrál bennszülötteknek két idő van a Földön. Az egyik az életnek az ideje, a fénynek az ideje, a másik pedig a sötétség ideje, a nem-életé. S amikor megkérdezték tőlük, hogy hány évesek, mondták, hogy nyolc. Mondta egy harmincéves ember. Azért, mert ő csak azt számolja bele, amit boldogan töltött el. Boldogan, elégedetten. A többi az nem számít, az veszendőbe megy... S amikor a kisfiamnak szoktuk magyarázni, hogy miért fontos, hogy szeressék egymást az emberek - hogy benne inkább az anyyalka győzzön, ne pedig az ördög. És akkor mindenki elégedettebb lesz... Nincs itt igazából egyetlen perc elvesztegetnivaló perc sem, ebben az életben. Nincs. Egyetlen egy sem. Ugye mindig meg kell találni a sorrendeket, hogy ki mit vállal fel, de nincsen elvesztegetni való perc. Ha valaki picit összeveszett valakivel - lépünk már túl rajta! Próbáljunk túllépni a maximális önzésünkön, ami létrejött bennünk. S ha túlléptünk, oda tudunk menni, meg tudjuk ölelni a másik embert, meg tudjuk fogni a kezét, vagy tudunk egyből segíteni akkor is, ha ő ellenünk tett - akkor ettől a pillanattól fogva nagyon sok minden megváltoztatható. A többenél nem változtatható meg semmi. Ott támadás, csapás, ellencsapás zajlik vég nélkül. Soha nem fog véget érni. ...